

A modul

A sikoly elhalt. Sötét volt. Csak a redőny rései között átbújó egyetlen fénysugár világított. A sugárnyaláiban egy kézfeje látszott. A középső ujjából egy vércsepp lassan leesett. A mély csöndben szinte hallani lehetett.

- Uram! - Szólalt meg Nervin. Halk nyögés volt a válasz. Tehát még él. De miért? Az Idegen nem hagyta volna. A padlóra újabb csepp vér hullott. Nervin már nem félt, de mozdulni nem tudott. Mi történt?

Az utolsó kép, amire emlékezett, hogy nappal volt, hazafelé bandukolt a munkából.

Nehéz napja volt, mert a kísérleti modul nem megfelelően működött. Sokféle megoldást kipróbáltak, mégsem úgy alakult az eredmény, ahogy várták. A hosszú úton gyalogolt, hogy oldódjon a feszültsége. Az emeletes házak közé érve furcsa érzése támadt, mintha követnék. De ez nem tudatosult benne, mert hátra sem nézett. A gondolatai másutt jártak. A modul, jelentős fejlesztés volt és állt. Mi akadályozta meg a működését? Mindent átszámoltak kétszer is. A gép nem tévedhetett. Egyszer ugyan megállt futás közben a program, de az nem okozhatott eltérést. Tényleg nem? Akkor nem törődtek ezzel a pillanatnyi megállással, de most a jelentősége megnőtt a szemében. Újra kellett volna indítani a rendszert? Lefuttatni néhány ellenőrzést? Most már világosan látta, hogy ezt kellett volna tenniük. De majd holnap ezzel folytatják. Mire eddig jutott gondolatban, elérte a főutat, ahol a toronyházak sorakoztak. Nem szerette, mert lármás népség lakta. Meggyorsította lépteit, hogy minél előbb túl legyen rajta. Újra érezte, most már tudatosan is, hogy követik. Követik? Vagy véletlen, hogy másnak is erre visz az útja? Nem volt ideje megfordulni, mert hirtelen elkapta valaki hátulról. Éteres rongyot szorított az arcára és rövid ellenállás után megszűnt érezni.

Meg a működését? Mindent átszámoltak kétszer is. A gép nem tévedhetett. Egyszer ugyan megállt futás közben a program, de az nem okozhatott eltérést. Tényleg nem? Akkor nem törődtek ezzel a pillanatnyi megállással, de most a jelentősége megnőtt a szemében. Újra kellett volna indítani a rendszert? Lefuttatni néhány ellenőrzést? Most már világosan látta, hogy ezt kellett volna tenniük. De majd holnap ezzel folytatják. Mire eddig jutott gondolatban, elérte a főutat, ahol a toronyházak sorakoztak. Nem szerette, mert lármás népség lakta. Meggyorsította lépteit, hogy minél előbb túl legyen rajta. Újra érezte, most már tudatosan is, hogy követik. Követik? Vagy véletlen, hogy másnak is erre visz az útja? Nem volt ideje megfordulni, mert hirtelen elkapta valaki hátulról. Éteres rongyot szorított az arcára és rövid ellenállás után megszűnt érezni.

A szoba, ahol feléledt luxus berendezésű volt. Ő egy bőrkanapén ült, szabadon, és eszébe sem jutott felállni, elmenni. Várt. Sokáig. De a feje nem akart kitisztulni, tompa nemtörődömség telepedett rá. Még kérdés sem fogalmazódott meg benne, hogy hol van és mit is keres most itt. Minden mindegy volt. A félhomály elandalította.

Az ajtó olyan halkán nyílt, hogy hallani sem lehetett és furcsa Idegenek jöttek be vagy hárman. Aki elől jött fényesebb volt, a másik kettő cipelt egy élettelennek látszó testet és óvatosan letette a másik kanapéra. Turvin volt az, a főnöke, aki még ott maradt a laborban, mikor ő eljött. Lassan kezdett magához térni, de látszott, nem tudja mi történt és hol van.

Az első Idegen leült. A kísérői egyike Nervin mögé állt, a másika Turvin mögé.. Csend volt. Az első Idegen még várt, hogy Turvin is feléledjen. Furcsa volt, hogy Nervin nem érzett ellenállást, nem érzett cselekvési kényszert. Miért tűrte a helyzetet? Miért nem tiltakozott? Nem tudta.

Turvin feléledt. Csodálkozva nézett Nervinre, mintha nem ismerné, nem szól, nem köszönt.

Az Idegen felállt. Nervin most vette észre, hogy sokkal magasabb, mint egy ember és furcsán fénylik a teste, mintha nem hús-vér lenne.

- Minket a modul érdekel. – Mondta határozott, de furcsa recsegő hangon.
- Azért vannak itt, hogy átadják nekünk.

Erre Turvin és Nervin, mintha megelevenedett volna. A modul szó varázsként hatott. Az életüket tették rá és most valaki elköveteli. Szó sem lehet róla gondolták, de még nem szólaltak meg. Vártak.

- Mi tudjuk a megoldást, ha megkapjuk az előzményeket, befejezzük. Működni fog.
- Egyezséget ajánlunk. Megfizetjük, amit csak kérnek..

Turvin és Nervin egymásra néztek. Ugyanazt gondolták. Ha a modul Idegen kézbe kerül, az emberiség elveszett. Ők az emberiség megmentéséért dolgoztak, hogy ne kelljen idegen bolygóra menekülni, hanem itt a drága Földünkön élhessünk.

Az Idegenek egyelőre nem bántották, nem sürgették őket. Nagy volt a tét, türelmesen vártak. Nervin azt gondolta, hogy a főnöknek kell először megszólalnia és kivárt. Egyre türelmetlenebb lett.

Turvin végre megszólalt: - Honnan tudnak a modulról? –

- Mi mindent tudunk, kivéve, ami csak a maguk fejében van. De vannak eszközeink, hogy abba is belelássunk, ha másként nem megy.

Milyen szerencse, hogy bizonyos beállítások képlete, szerkezete nincs sehol rögzítve, gondolták mindketten.

- Az emberiség megmentése nem a maguk dolga, hanem a miénk. Hatalmas eszköztárunk és lehetőségünk van, amiről a maguk fajta nem is álmodhat.

Tehát tudják a célt. Nem adhatjuk meg magunkat, nem veszélyeztethetjük a küldetést, gondolták mind ketten. Végül Turvin ki is mondta: - Szó sem lehet róla, hogy átadjunk bármit is.

Csend lett újra. Nervin fellelegzett, hogy ez elhangzott és rögtön csatlakozott:

- Erre tettük fel az életünket és közel van a megoldás. Nem adhatjuk Idegen kézre.

A fényes Idegen arca összerándult, nem tetszett neki a válasz, de még türelmes volt.

- Értsék meg nincs más választásuk. Senki nem tudja, hol vannak, maguk sem. Innen nincs menekvés, csak ha átadják a modult. A világ bármely részén gondtalanul élhetnek a mi ajándékunkból, életük végéig.

Arca egyre feszültebb lett. Végül két tenyerét egymás felé fordítva sugárnyalábot bocsátott ki, mire újra megnyílt a hangtalan ajtó és egy középkorú nőt hoztak be. A nő Bervina volt a munkatársuk, ájult állapotban. Nervin mellé ültették. Lassan éledezett.

- Láthatják, hogy mindenki a kezünkben van. Nincs értelme az ellenállásnak.

Bervina sokat tudott a modulról, de a lényegét nem.

- Vele nem sokra mennek, mondta Turvin. Rajta akarjuk bemutatni, hogyan lehet az agyuk tartalmát kivetíteni vágta oda az Idegen.
- Turvin és Nervin azt gondolták, ha ez a lehetőség igaz lenne, nem győzködnék őket, hanem egyszerűen elvinnék a tudásukat. Tehát csak blöffölnek. Van remény. De hol vannak a többiek, tépelődtek, hiszen nagyon sokan dolgoztak ezen a projekten. Mi lehet velük?

Bervina végre feléledt és riadtan nézett körül. Még nem tudta miről van szó.

Az Idegen egy székre ültette, majd fejére tette a kezét és abban a pillanatban az óriás kivetítőn furcsa figurák jelentek meg. Különböző színű, fénylő csíkok száguldoztak, itt-ott apró gömbök villantak fel.

Amikor az Idegen elvette a kezét Bervina fejéről, a kivetítő elsötétült.

Félelmetes látvány volt. Bervina agyának kutatása folytatódott. A megjelenő ábrák, csíkok, vonalak és gömbök egyelőre nem árultak el semmit.

A kép háttere egyre sötétebb lett, a megjelenő ábrák színesebbek, zavarosabbak.

Turvin és Nervin feszülten figyeltetek. Azt lesték, látnak-e olyan formációt, melyből Bervina agyában tárolt tudásra lehet következtetni.

A kivetítőn futó kép most megállt. A színes ábrák, csíkok, gömbök jobban megfigyelhetőkké váltak. Az Idegen egy LED pálcával a kivetítő egyik elemére mutatta szólalt meg: - Itt van elrejtve a modullal kapcsolatos tudás. Ugye elhiszik ezek után, hogy megkaphatjuk, amire szükségünk van, a beleegyezésük nélkül is. Turvin és Nervin döbbenet hallgatott, de az ábrából nem következett a tudás tartalma. Tehát nincs minden veszve.

- A tudás lényegét, csak a halott agy mutatja meg – szólt az Idegen. Ezért mondom, hogy meg tudjuk szerezni, ha akarjuk, és maguk nem adják át önként.

Turvin és Nervin most jött rá, hogy itt a vég és nincs menekvés. De tudták önként akkor sem adják. Ami ezután következett, azt nehéz szavakba önteni. Az Idegen Nervinhez lépett. Kezét a feje tetejére tette.

Nervin úgy érezte, mintha hirtelen összerázták volna a koponyáját, és ezzel a mozdulattal eltűnt minden körülötte. Egy döbbenetes felismerés futott át rajta, hogy nincs a fejében semmi, nincs agya, nincs a világ, nincs a világűr, nincs semmise. Lenullázták. Nem tudja szavakba foglalni ezt a félelmetes helyzetet. Nem tudott megmozdulni, mert testetlennek érezte magát, aki csak egy lény, egy gondolat, vagy talán még az sem, és semmi más. Sötét volt, és valószínűtlen ürességet érzett, vagy gondolt. Úgy érezte, hogy egyes egyedül van a világon, ha van még világ. Félt, mert teljesen elveszítette önmagát és a világát, melybe beleszületett. Nem tudta ki volt valaha, és mi lesz ezután vele. Csak a végtelen, sötét üresség vette körül.

Nervin, Bervina sikoltására eszmélt fel. Lassan kezdett derengeni, hogy testileg is súlyos sérülést szenvedett. Bántották, talán meg is kínozták, és ezzel nagyon megalázták. Turvin talán még súlyosabb állapotba került, mert beszélni sem tudott. Nervin agya még mindig üresnek tűnt, de már tudta, hogy ki ő és tudta, hogy elvették az Idegenek, amit akartak.

A Föld elveszett, sóhajtotta, szinte csak magának.

Az nem lehet, nyögte halkán Turvin. – De mindent előlről kell kezdeni.

(Bp. 2017. május 21.)